

РЕШЕНИЕ

№ 6207

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9072** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Р. А., гражданин на Турция, ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 1870/19.8.2020 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорващия е отказано предоставянето на статут на бежанец.

Жалбоподателят иска отмяна на решението като незаконосъобразно. Твърди, че неправилен и необоснован е изводът на административния орган, че в бежанската история има съществени противоречия. В проведените интервюта е давал обяснения защо има несъответствия, които обяснения са цялостни, логични и добросъвестни. В проведеното повторно производство за първи път е имал възможност да изрази ясно всички проблеми, които е имал в Турция, свързани с политическо, религиозно и етническо преследване; имал е възможност и да представи документи. Моли съдът да разгледа неговата бежанска история. Не е отчетена и влошаващата се обстановка в Турция. Твърди, че са налице редица противоречия, но те не са достатъчни, за да обосноват отказ. Има много представени документи, които не са били оспорени. Твърди, че е активист на партията на демократичните народи, която е регистрирана в Турция. Не е имал нищо общо с ПКК. Счита, че присъдата, постановена по отношение на него е политическа. Не е криминално проявен. Не е нарушавал законите на България.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата. Установени са твърде много противоречия. Не кореспондират със заявената бежанска история.

СГП счита, че решението е правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 24.1.1989 г. в [населено място], Турция, кюрд по народност, неженен, мюсюлманин. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, както и въз основа на представени от него документи.

С решение № 3618/9.11.2018 г. на председателя на ДАБ-МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е влязло в сила по отношение искането за предоставяне на хуманитарен статут. В останалата му част е отменено, с влязло в сила на 22.1.2020 г. решение на АССГ, постановено по адм.д. № 13191/2018 г. като делото е върнато като преписка със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Ответникът е постановил ново решение /оспорваното в това производство/, с което отново е отхвърлил молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец. В решението е посочено, че с оглед дадените от съда указания с жалбоподателя са проведени нови интервюта, имащи отношение към бежанската му история.

Прието е, че жалбоподателят е мотивирал искането си за закрила с проблеми с турските власти, както и поради етнически и религиозни причини. Прието е обаче, че представената бежанска история съдържа съществени разминавания, без да дава правдоподобни обяснения. Жалбоподателят е посочил, че не е бил задържан, а от обвинителния акт се установява обратното. Такива противоречия са установени и относно личната му карта – веднъж е посочил, че е при родителите му, друг път – че я е изгубил. Не са кредитирани и твърденията относно твърдяно физическо насилие. В протокола от проведено интервю чужденецът е посочил, че два пъти е бил арестуван – през м.март 2017 г. и в началото на 2018 г., като твърди, че и двата пъти е бил измъчван физически. Същевременно е установено, че прегледите, доказващи такова насилие са се извършвали на 23.9.2016 г. и 26.9.2016 г. След проведено интервю е посочил, че първото задържане е било през 2015 г., а второто – в началото на 2016 г. Същевременно е имал възможност да изложи твърденията си както на турски, така и на кюрдски. Първоначално е посочил, че е имал избити зъби, а после – че е текло само кръв. Излага противоречиви твърдения относно снабдяването с български документи. Излага противоречиви твърдения и относно членуването си в политически партии, като обяснява противоречията отново поради проблеми с превода и неразбиране на въпроса. Молителят отрича да е бил член на ПКК, а е осъждан в Турция именно поради членство и пропагандиране на ПКК. Твърди, че е имал политическа дейност в НДР от 2006 до 2008 г., като е неправдоподобно, че Ж. ще арестува молителя едва през 2017 г. Налице са разминавания и между проведените интервюта и това, което е посочил пред неправителствените организации. Направен е извод, че политическите проблеми са по-скоро измислени. Дори и да се приеме, че жалбоподателят е бил член на НДР, то това не е основание за предоставяне на статут

на бежанец.

На 10.05.2018 г. с Р. А. е проведено първото интервю, резултатите от което са обективирани в протокол от същата дата. Оспорващият твърди, че преди да напусне Турция е живял в югоизточната част на страната. Имал е шест братя и сестри и родители, които живеят в момента в различни градове. Твърди, че двама от братята му са насилствено починали заради кюрдската им принадлежност. Р. А. сочи, че е бил член на Демократичната партия на народите, в която по задължение са били принудени да членуват всички кюрди. Той обаче не е бил обикновен член, а е имал задължения да привлича нови членове и да извършва пропаганда сред младите кюрди да не се занимават с наркотици и да обичат кюрдския език, традиции и обичаи. И двамата лидери на партията в момента са в затвора, заради политическата си дейност. Според оспорващия той е имал проблеми с турските власти. В родния му град започнала да действа паравоенна групировка, която била подкрепяна от държавата. През 2017 г. жалбоподателят е бил задържан, бит и изтезаван от членове на тази групировка, с искане да разкрие имената на членовете на кюрдските отряди за защита на гражданите. Малко след това е бил освободен, а през 2018 г. - отново арестуван. Според него, групировката е получила одобрение от турската държава да задържа и да изтезва кюрди. Основната причина за напускане на Турция е това, че през пролетта на 2018 г. той е бил осъден от турски съд, като му е наложено ефективно наказание лишаване от свобода от две години заради пропаганда. Когато получил съдебното решение, Р. А. решил да напусне страната, преди наказанието да бъде преведено в изпълнение. Твърди, че не иска да попада в турски затвор, където кюрдите са третирани наравно с членове на Ислямска държава и там има голяма вероятност да бъде насилван и убит.

След постановяване на цитираното по-горе съдебно решение на АССГ е проведено ново интервю с жалбоподателя, в което той дава обяснения относно констатирани противоречия в изложената от него бежанска история. Посочил е още, че като деист /различен от мюсюлманите сунити, които били 90 %/, би имал проблеми. Ето защо е прикривал убежденията си. Не е имало по отношение на него изтезания. Избягал е от Турция, защото се опасява за живота и свободата си. Не бяга поради икономически причини.

С влязла в сила присъда на Р. А. е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 13 месеца. От мотивите към присъдата е видно, че престъпленията, заради които е наложено наказанието се изразяват в споделяне на постове в социалните мрежи, чрез личния му профил във Ф.. Посочено е, че подсъдимият е споделил през декември 2014 г. и през февруари и април 2015 г. снимки на хора, облечени в униформи на забранената терористична организация ПКК, както и че са били споделяни снимки на загинали терористи и емблеми на терористични организации. По време на досъдебното производство оспорващият е твърдял, че профилът е негов, но той не е споделял снимки и текстове, пропагандиращи терористична дейност. Тъй като често е влизал в профила си през обществени компютри, в интернет-кафенета, най-вероятно е забравял профила си отворен и е възможно други лица да са се възползвали от това и да са споделяли твърдените публикации. Тази теза е приета от наказателния съд за тежки престъпления в Н. за защитна и следователно недостоверна, поради което не е кредитирана.

С решението на АССГ, с което делото е върнато като преписка и са дадени задължителни указания е прието за безспорно принадлежност на оспорващия към

Демократичната партия на народите, поради което и е налице първата предпоставка, предвидена в цитираната разпоредба за предоставяне на статут на бежанец, а именно Р. А. е бил обвързан с определена политическа организация, разпространявал е нейните идеи и е отстоявал определено политическо мнение. Видно от представените от административния орган справки е прието, че Демократичната партия на народите /ДПН/ е обединена с Партията на мира и демокрацията /ПМД/, в периода 2011-2014 г. е участвала в местни и парламентарни избори и е имала свои избрани представители в местната власт и на национално ниво. От 2017 г. двамата ръководители на партията са в предварителния арест по обвинения в тероризъм. Партията не е официално забранена и макар и макар и формално продължава да съществува.

Прието е също така, видно от цитираните по-горе мотиви от издадената срещу Р. А. присъда, че той е признат за виновен, за това, че е споделил три снимки на хора, в униформи, за които официалните власти твърдят, че принадлежат към официално призната терористична групировка. Споделянето или харесването на определена публикация, чрез Ф., която не съдържа пряко призови за насилие, извършване на терористични действия, геноцид или други престъпления, е прието, че не би могло да се тълкува като пропаганда на тероризъм. Става въпрос за преднамерен и несправедлив акт на преследване, легитимиран, чрез един очевидно предрешен и предубеден съдебен процес, в който едно лице е било осъдено заради неопределено дефинирана терористична пропаганда. По същество, присъдата е издадена заради принадлежност към дадена политическа организация и съответно за изразяване на политическо мнение. Като аргумент в подкрепа на този извод е посочен срокът на наложеното наказание – повече от две години лишаване от свобода, което е абсолютно несъразмерно с тежестта на престъплението, което се твърди, че оспорващият е извършил. Европейският съд по правата на човека е имал възможността да се произнесе по подобен казус, свързан с екстрадиция на лице, осъдено в държавата си на произход след явно несправедлив процес. Не е прието за основателно изложеното в оспореното решение мнение на административния орган, че субекти на преследване в Република Турция са само ръководителите на прокюрдските партии. В цитираните справки, се съдържа информация, че след 2015 г. и особено след неуспешния опит за преврат през 2016 г. турските сили за сигурност задържат не само множество членове и симпатизанти на ДПН и ПМД, но и адвокати, активисти за човешки права, университетски преподаватели, магистрати и т.н., като почти всички са обвинени в терористични престъпления. Службата на ООН по правата на човека, заявява, че от 2016 г. президентът Е. е издал повече от 20 декрета, които често водят до изтезания на задържани, безнаказаност и намеса в съдебната система. „Турция трябва незабавно да сложи край на извънредното положение и да възстанови нормалното функциониране на институциите и върховенството на закона“, се казва в докладна на службата от 20 март 2018 г., публикуван в Ж.. Върховният комисар по правата на човека заявява, че близо 160 000 души са арестувани напълно произволно през последните 18 месеца, като нарича цифрите зашеметяващи. Докладът документира случаи на изтезания и малтретиране на задържани под стража, включително и тежки побои, сексуални нападения, електрически уреди и симулиране на удавяне от страна на силите за сигурност. Цитираната информация е прието, че подкрепя до голяма степен опасенията на Р. А., че ако бъде върнат в Република Турция за изтърпяване на наложеното наказание, той може да бъде подложен в затвора на изтезания или нечовешко или унизително отношение или наказание,

което е абсолютно забранено от чл. 3 на ЕКПЧ и безспорно би било главна пречка за връщането му в страната по произход. Такава забрана е регламентирана от ЕСПЧ още през 1988 г. в решението по делото *S. v. the U. K.*, no. 14038/1998.

Ето защо е прието, че може да се направи единствено възможния извод, а именно, че в случая са налице предпоставките за приложение на чл. 8 от ЗУБ, а именно, че на оспорващия следва да се предостави бежански статут, поради това, че същият има основателни опасения от преследване, основани на политическите си убеждения, както и поради забраната за връщане, поради опасност, той да бъде подложен в затвора на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание. Прието е, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на бежански статут, следва да бъде уважена, като решението се отмени, а преписката се върне на административния орган за ново произнасяне, при съблюдаване на посочените по-горе указания за тълкуване и прилагане на закона.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган /така заповед № РД 05-392/30.6.2020 г./, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

По същество, съдът намира, че решението следва да бъде отменено, като преписката повторно се върне за ново произнасяне в съответствие с дадените вече от АССГ указания.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК, установяването на нови факти от значение на делото, след издаване на акта, се преценява към момента на приключване на устните състезания. Т.е., устните състезания са крайният срок, в който могат да се преценяват факти от значение по делото. Съгласно чл. 177, ал. 1 АПК постановеното решение на АССГ по предходното дело е задължително за страните-решението, вече постановено по това дело ще се ползва със сила на пресъдено нещо, както и с определени обективни и субективни предели – така, както са очертани в ГПК. Предвид изложеното, следва да се направи извод, че ответникът не може да постанови нов административен акт, въз основа на факти, които са били предмет на предходния правен спор. По арг. от противното, той може да вземе предвид само новонастъпили факти – тези, настъпили след приключване на устните състезания, по предходното дело.

С цитираното решение на АССГ, потвърдено и от ВАС съдът е дал задължителни указания по прилагането и тълкуване на закона, като е приел, че са налице предпоставките на чл. 8 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Административният орган обаче не е изпълнил дадените указания, а е провел повторно интервю, с което да изясни констатирани противоречия. Действително, при повторното интервю са установени такива противоречия, но тези противоречия са относно факти, настъпили преди приключване на устните състезания по предходното дело. Независимо от това, те не биха могли да повлияят на основните, решаващи изводи на съда, именно които са послужили като мотив за даване на указания. И по-конкретно, тези противоречия не могат да опровергават факта относно постановената присъда, с която жалбоподателя е

бил осъден на лишаване от свобода за посочените по-горе деяния, както и произтичащата от това и от цялостната обстановка в Турция опасност от преследване на жалбоподателя поради политическите му убеждения, както и поради етническата му принадлежност.

Съгласно чл. 177, ал. 2 АПК актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение, са нищожни. Ето защо и на основание изр. 2-ро от посочената норма съдът следва да обяви констатираната нищожност.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО, по жалба на Р. А., гражданин на Турция, ЛНЧ [ЕГН], решение № 1870/19.8.2020 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорвания е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка за произнасяне по молбата рег. № УП-20042/03.05.2018 г. до Държавната агенция за бежанците, с която Р. А. е поискал предоставяне на статут на бежанец.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ: